

**Φασουλῆς καὶ Περικλήτος,
ὁ καθένας νέτης σκέτος.**

Φ. — Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κράτος, ποὺ διὰ τὸ ἔπαρτό, ἐπίστρατος θὰ γίνῃ κι' ἐγώ, βρᾶ Περικλήτο.
Βλέπω πῶς, νέον κράτος ἔγιν' ἐντὸς τοῦ κράτους ἀπὸ κατηχημένους Σωτήριον ἐπιστράτους.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν μπόρα τὴν Ρωμηοσύνην τώρα τοῦτοι τὴν κυβερνοῦν.

Κι' ἐμπρὸς μας μὲ μαγκούραις καὶ πυρωμέναις μούραις σὰν Ἄρηδες πέρνοῦν.

Ὅλους τοὺς μαχαλάδες τοὺς βάζουν σὲ μπαλάδες καὶ τοὺς ὑποδαυλίζουν.

Κι' ἡμέρα μεσημέρι μὲ τάρματα σ' τὸ χέρι τοὺς ἄλλους ἀφσπλίζουν.

Σοὺ εἰνουν μαγκουραῖς, ἀλλὰ καὶ κουμπουραῖς ρίχνουν ἀρειμανῶς.

Τοιοτούς στρατιώτας κι' ἀληθινὸς ἱππότης ἀπὴντησα σπανίως.

Ἐμπρὸς σ' αὐτοὺς τοὺς νέους, ποὺ σκιάζουν κεχηναῖους τῆς γῆς τῶν Παρθενώνων.

Ἐοῦ, βρᾶ παπαγάλε, δὲν εἶσαι τίποτ' ἄλλο, παρὰ προδότης μόνον.

Παντοῦ γιὰ τοὺτους τρόμοι καὶ πανικὸς πολὺς, ἐκεῖν' Εἰσαγγελεῖς, ἐκεῖνο κι' Ἀστυνόμοι.

Κατὰ τῆς Ἀντάντ ἀφρίζουν, ἐξουσιαῖς, δὲν γνωρίζουν καὶ Κουβέρνα, κακομοίρη.

Μὰ τοὺς πέρνοῦν τὴν ἀέρα καὶ τὰ γράφουν ἐκεῖ πᾶσι, ποὺ δὲν πιάνει ταμπουρί.

Δίχως πόλεμο σφριγοῦν κι' ἀντιπάλους κυνηγοῦν καὶ προδότης ἀνέροϋς.

Μ' ἕνα ρόπαλο σ' τοὺς ὄμιους ἔχουνε δικούς των νόμους καὶ θεσμοὺς ἰδιαιτέρους.

Φάροι νέας λουθεριάς κι' ἄγγελιοι παρηγοριάς μὲς σ' τῆς λύπης τοὺς καιροὺς.

Τοὺς κυττάζω φωτοβόλους, ὅπου κι' Ἀγγλογάλλων Στόλους δὲν φοβοῦνται φοβερούς.

Σ' τοὺς καιροὺς τοὺς ἐπαράτους ἔχομεν τοὺς ἐπιστράτους, νέος κόσμος βρέμεται.

Μὰ κι' ἐγὼ μ' ἐκείνους βλάμης σ' τῶν Συμμάχων τὰς δυνάμεις ξεφωνίζω: τρέμετε,

Μέσα σὲ φρικτοὺς κινδύνους ποῖς ἀσείκης σὰν κι' ἐκείνους σ' τὸ παζέρι περπαταί;

Νέα δυνάμεις μεγάλη, ποὺ τὴν τρέμουν κι' Ἀγγλογάλλοι καὶ τοὺς πᾶσι ριπιτί.

Ὅλοένα καὶ φοβέρας σὲ Γαλλίαις κι' Ἑγγλιτέρας, μήτε νότες δὲν ψηφᾶνε.

Καὶ τοὺς Στόλους σὰν κυττοῦν ὡς Κυναιγίτροι ζητοῦν μὲ τὰ δόντζα νὰ τοὺς ψᾶνε.

B

II. —

Μ' ἕνα τίτλον ἐπιστράτου βάζει τώρα τάρματα τοῦ κάθε τοῦ Βαράνου φίλος.

Μὰ κι' ἐγὼ τὸ γόνυ κλίνων εἶτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων, ἀλαλάζω σὰν Αἰσχύλος.

Μὲ τρουμπέταις διαλαλοῦν πῶς νομίμως ἐκταλοῦν ὑψηλότετον καθήκον.

Κάθε τόσο ξεφωνικά, μπαίνουν καὶ σὲ σπητικιά, κάνουν κι' ἔβρουν κατ' οἶκον.

Ψάχνουνε νὰ βροῦν πιστοδαῖς, ἔπλα, γκράδες, καραμπίναις, κι' ἂν εὐροῦν καὶ πορτοφολαῖς σοὺ τῆς πέρνοῦνε κι' ἐκείναις.

Ἔρχονται, συμπολίτη,
καί' σ' τὸ δικό μου σπῆτι
καὶ κάνουν φασαρίες.

Καὶ φάχουν νάβρουν μπάλαις
σὲ μαγειριά, σὲ σάλαις,
καὶ σὲ τραπεζαρίαις.

Μὴ τᾶξι σὺν καὶ τούτῃ
ὡς τώρα, βρὲ φαφοδῆ,
δὲν ἴδανε τὰ μάτια μου.

Ψάχνουν νὰ ἔδρουνε μπόμπαις
ἴσῃς νυκτικαῖς μου ρόμπαις
καὶ μέσα' στὰ κρεβάτια μου.

Δὲν ἔχουν ἡσυχία,
καὶ μὲ γενναῖον φρόνημα
μὲ δέρνουν, μὲ κτυποῦνε.

Ἄλλ' ὅμως καὶ δοχεῖα
μοῦ πέρνουνε δυσώδυνα,
καὶ πάντα, πάντα, πάντα.

Ὡ σεις ἀσίκικα παιδιὰ τῆς γῆς τοῦ Παρθενῶνος,
πολλὴ μὰς δέρνει παινα...
ἀν ἦτανε τοῦλάχιστον ἐκεῖνος ὁ Βαρῶνος
ἀκόμη' στὴν Ἀθήνα.

Πατρίς μου, μὴν ἀνησυχής,
παιδιά μεγάλης ἐποχής,
ποῦ παίζανε τὴν μπάτσικα.

Μὲ φατριῶν παργα μηνιάς
εἰς τὰς Ἀθήνας τὰς κλεινάς
ἔβγηκανε γιὰ πλιάτσικα.

Φ. — Μπαίνουν καὶ σὲ Περσεβείαις καὶ βγάζουνε δου-
καὶ κάτω τῆς Ἀγγλίας [λεϊαίς,
καὶ κάτω τῆς Γαλλίας
φωνάζουν φρενιασμένοι, καὶ ρίχνουν πιστολιαίς.

Μεγάλ' ἀνδραγαθήματα
καὶ πατριωτικὰ,
ποῦ κάνουνε κι' ἐγγήματα
νὰ ἔγουν Συμμαχικά.

Ὡ Μοῦσα, τί νὰ φάλω;
σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλει
παϊάνων μουσική.

Καὶ δὲν ἀκούεις ἄλλο,
παρὰ πῶς μένουσιν ἔλοι
ἐν ἐπιφυλακῇ.

Φριμάζουν συμπολίται,
καὶ πάλι πυρπολεῖται
ἡ φλεγόμενη βιάτος.

Καὶ τώρα, στραβοκάνη,
ἐποιοσ κι' ἂν θέλῃ κάνει
κι' ἕνα δικό του κράτος.

Ἡ νέα Ρωμηοσύνη' μ' αὐτὸ τὸ ξεκαρβάλωμα
μοῦ φαίνεται παποῦτσι, ποῦ δὲν τὸ ξιάνει μπάλωμα.
Σαράβαλο τὴν βλέπω νὰ τὴν σωριάζουν κάτω
κι' ἐγὼ φωνάζω: μόρτε κι' ἀντίο ντελ κασοάτο.

Ἐλάτε, σεις Σωτήρες
κι' ἀληθινοὶ φωστήρες
νὰ τὴν ἀναστήλωσωμε.

Ἡ στρουγγαία νὰ βελάζουν
καὶ πλήθῃ ν' ἀλαλάζουν:
παπούτσι νὰ μπαλώσωμε.

Ἐδῶ, βρὲ κουτοσμπόλη,
σὲ τοῦτον τὸν μπαξὲ
κι' οἱ σωφρονόντες ἔλοι
ἔχουν φρενῶν ἀξί.

Στῆς νέας σωτηρίας τοὺς χρόνους τοὺς γονίμους
δὲν εἰμπερεῖς, κοπρίτη,
καί' στοῦ Δρομοκαίτη
τόσο τρελλοὺς ν' ἀνέβρης σὺν τοὺς ἐκτὲς φρενίμους.

Σὰ τέτοιο ρεμπελιὸ
καὶ ρεμπελιῶ Σχολεῖο
ποῖς νοῖς δὲν θὰ σαοτίση;

Καὶ τοῦτον τὸν καιρὸν
ποῦ ράβδος Ἀαρὼν
ἐξαίφνης νὰ βλαστήση;

Ἐπὶ δαφνῶν κοιμοῦ
καὶ γέλα μετ' ἔμοῦ
τὴν δέξαν τὴν ἀτίον.

Ποῦ μέσα' στὸ κρατιδιὸν
τὸ κυνικὸν καθ' ἕλα
ἐτίναξε τὰ κῶλα.

Πολλὰς προτίνει γνώμας
κάθε τρενὸς Σωτήρας
καὶ γλωσσοκαμπανάτος.

Κι' ἔλα κι' ἐμεῖς οἱ θεὸς μας
σὺν ἀνθρωποι τῆς πείρας
νὰ κάνομε ἕνα κράτος.